

Det ærede Medlem fra Viborg (Sveistrup), der er nævnte Bestyrelsens Formand, og som desværre er forhindret fra at være til Stede her i Dag, og jeg sammen med den øvrige Bestyrelse ere blevne noget skuffede, idet vi havde Grund til at tro efter den Velvillie, der er vist os blandt andet fra den højtærede Justitsministers Side og fra den fungerende Overinspektør for Børneopdragelsesanstalterne, at der her vilde have foreligget et Forslag om at yde os i hvert Fald en betydelig Del af dette Beløb paa 50,000 Kr. Ganske vist ere vi fremkomne med et Andragende herom i den ellefte Time, det skal jeg indrømme, men vi havde dog troet, at man vilde have ydet os en betydelig Del af dette Beløb til Forbedring af Bygningsforholdene paa den paagældende Anstalt. Det er ikke sket. Vi ere blevne skuffede derover, men det kan vel endnu lade sig gøre til tredje Behandling at faa optaget en Bevilling i det her omhandlede Øjemed. Jeg tør paa Forhaand forsikre de Herrer om, at det kun er den yderste Nød, der tvinger os til at fremkomme med et Andragende om saa stor en Sum paa det nuværende Tidspunkt. Vi vilde ikke have gjort det, hvis vi paa nogen Maade havde ment at kunne administrere Børnehjemmet i det kommende Aar uden at kræve Tilskud. Men vi kunne ikke gøre det. Vi kunne ikke forsvare at lade disse Forhold eksistere et Aar eller rettere, som det vil blive, hvis vi ikke faa Bevillingen nu, to Aar endnu. Vi maa, og det have vi været ganske enige om, henvende os til Rigsdagen og sige: Nu maa De komme os til Hjælp, og jeg føler mig overbevist om, at hvis det kunde lykkes at faa Rigsdagens Medlemmer derop for at se paa Forholdene, vilde der ikke findes den Rigsdagsmand, der vilde sige: Vi kunne godt forsvare at lade dem blive ved i den gamle Skure et Aar længere, hvad der vil blive Tilfældet, hvis vi ikke bevilge dem Pengene nu. Forholdene deroppe kunne ikke forsvares, naar man erindrer, at Børnehjemmet der er en Institution, som Staten har sat sit Stempel paa, saaledes at den garanterer, at der kunne Børn anbringes under fuldt betryggende Forhold.

Jeg skal tillade mig at give Dem et lille Billede af Bestyrelsens Stilling og af de uheldige Forhold deroppe. Der er nemlig med dette Børnehjem, „Godhavn“, sket det, at Hjemmet fra at være en Institution, der ejedes af en Privatmand, der i saa Henseende kunde gøre og lade, som han vilde — han kunde optage Børn til

den Pris, Børnene virkelig vilde koste, men han havde det ogsaa i sin Haand, hvis hans gode Hjerte løb af med ham, at tage Børnene for en Betaling, der var langt under, hvad Opdragelsen af disse Børn vilde koste ham paa Austalten — er gaaet over til at blive en saakaldt selvejende Institution. Men dette er sket under Medvirkning af Overinspektøren for Børnehjemmene, og jeg kan ikke ret vel tænke mig, at han er gaaet med til dette Skridt, uden at han har haft sin overordnede, Justitsministeren, paa sin Side. Der er neppe Tvivl om, at han har handlet i fuld Forstaaelse med sin højeste overordnede. Da Overinspektøren derfor i sin Tid henvendte sig til os, der nu danne Bestyrelsen for „Godhavn“, om at indtræde i denne, havde jeg store Betænkeligheder derved, og jeg ved, at adskillige af de øvrige Medlemmer af Bestyrelsen ligeledes have næret Betænkelighed ved at indtræde i Bestyrelsen. Naar vi gjorde det, var det under den naturlige Forudsætning, at Staten vilde træde hjælpende til, naar det viste sig, at Forholdene paa Børnehjemmet ikke vare, som de burde være, og jeg saa i den Omstændighed, at man søgte at gøre dette Hjem til en selvejende Institution i Stedet for at være en privat Forretning, en Anerkendelse af, at Staten mente at have Forpligtelse til at komme Hjemmet til Hjælp. Vi gik derfor ind i Bestyrelsen under den Forudsætning, at de Mangler, vi paa pegede og enstemmig vare paa det rene med burde ændres, vilde Staten yde os de nødvendige Midler til at faa afhjulpne, for at Hjemmet kunde komme til at virke, som det burde. Paa andre Vilkaar vilde det have været overordentlig vanskeligt at finde en Bestyrelse, som vilde overtage Ansvaret for „Godhavn“s Drift og overhovedet for de Forhold, der herskede der. Thi man maatte paa Forhaand kunne sige sig selv, at naar Hjemmet skulde gaa over til at blive selvejende, var det kun, fordi Forholdene i det hele vare af den Beskaffenhed, at det ikke længere kunde gaa, som det hidtil havde gaaet. Dette vare vi altsaa enige om.

Paa Grund af Omstændigheder, hvorover ingen af os, der ere gaaede ind i denne Bestyrelse, vare Herrer, trak det noget ud med at faa afholdt det første Bestyrelsesmøde. Det er kun et Par Uger, siden det blev holdt, og ved dette Møde vare vi paa det rene med, at det kunde have sine Vanskeligheder allerede nu at komme til Statskassen med betydelige Krav om Forbedringer. Men paa den anden